

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1853

Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23)
17 Αὐγούστου 2014

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Γενεὰ ἄπιστη καὶ διεσθραμμένη

«Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεσθραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν, ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» (Ματθ. 17,17)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο; Δὲν ἐννοῶ ἂν τ' ἀκούσατε μὲ αὐτὰ τὰ αὐτιά, ἀλλὰ μὲ τὰ ἐσωτερικὰ τῆς ψυχῆς. Ἄν ἀκούγαμε τὸ **εὐαγγέλιο**, θὰ ζούσαμε σὰν ἄγγελοι. Τὰ λόγια του εἶνε λόγια ἐκεῖνου ποὺ ποτέ δὲν ἔσφαλε, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γραμμένα μὲ τὸ αἷμα του. Ἄς τ' ἀκούσουμε.

Σήμερα τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε κάπως παράξενα. Ξέρουμε ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν πρᾶος, γεμᾶτος ἀγάπη. Ἀλλὰ ἐδῶ ἀστράφτει καὶ βροντᾶ, πέφτουν **κεραυνοί**. Σεῖς φαίνεται δὲν εἶστε ἀμαρτωλοὶ καὶ δὲν φοβᾶστε, ἐγὼ εἶμαι ἀμαρτωλὸς καὶ φοβᾶμαι τὰ λόγια αὐτά: «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεσθραμμένη! ἕως πότε θὰ σᾶς ὑποφέρω, ἕως πότε θὰ ἴμαι μαζί σας;» (Ματθ. 17,17). Αὐτὰ λέει. Νὰ τὰ ἐρμηνεύσουμε, νὰ τὰ ἐξηγήσουμε; Θὰ βροῦμε καρδιᾶς νὰ μᾶς νιώσουν;

***

Θὰ πῆ κάποιος: Αὐτὰ δὲν ἀπευθύνονται σὲ Χριστιανούς· εἶνε γιὰ τοὺς Ἰουδαίους. Ἀσφαλῶς γι' αὐτοὺς τὰ εἶπε ὁ Χριστὸς· καὶ ἀφορμὴ ἔδωσε ἓνας **πατέρας, ποὺ εἶχε παιδὶ δαιμονιζόμενον** κι ὅταν τὸ ἔπιανε ἢ κρίσις ἔπεφτε στὴ φωτιά ἢ στὸ νερὸ κ' ἔβγαζε ἀπ' τὸ στόμα ἀφρούς. Ὁ πατέρας τὸ ἔβλεπε καὶ καιγόταν. Ποιὸς γιαιτρός, ποιὸ φάρμακο θὰ τὸ θεράπευε; Τὸ ἔφερε στοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸ κάνουν καλά. Προσπάθησαν ἐκεῖνοι, δὲν μπόρεσαν. Ὁ πατέρας περίμενε τὸ Χριστό, ποὺ ἦταν στὸ ὄρος, κι ὅταν κατέβηκε ἔπεσε καὶ τὸν παρακαλοῦσε.

Ἀλλὰ τί εἶπε; Σύμφωνα μὲ ἄλλο εὐαγγελιστὴ ποὺ περιγράφει τὴ σκηνή, εἶπε: «Ἄν μπορῆς, Κύριε, βοήθησέ μας.» (βλ. Μάρκ. 9,22) «**Ἄν μπορῆς!**» τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, πατέρα δυστυχισμένε; Ἄν μιλᾶς ἔτσι, τότε δὲν πιστεύεις.

Καὶ ὁ Χριστὸς, ποὺ ἄκουσε τέτοια λόγια ἀπ' τὸν πατέρα κ' εἶχε μπροστά του **τὴν ἀπιστία καὶ τὴ διαφθορὰ τῆς Ἰουδαϊκῆς φυλῆς**, ἄνοιξε τὰ πανάχραντά του χεῖλη κι ἀπὸ τὸ στόμα του βγῆ-

κε ὁ κεραυνὸς κατὰ τῶν Ἰουδαίων, ποὺ εἶχαν δεῖ τόσα θαύματα κι ὅμως ἀπιστοῦσαν: «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεσθραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν, ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;».

***

Ναί, γιὰ τοὺς Ἰουδαίους τὰ εἶπε. Ἀλλὰ νομίζω καὶ δὲν εἶμαι μακριὰ ἀπ' τὴν πραγματικότητα ἂν πῶ, ὅτι **ὁ ἔλεγχος** αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ μᾶς **ταιριάζει καὶ σ' ἐμᾶς**. Ναί, ἀδελφοί μου, ἔτσι εἴμαστε κ' ἐμεῖς. Καὶ οἱ δύο τίτλοι μᾶς ἀρμόζουν. Καὶ στὴ δική μας πατρίδα καὶ στὴ δική μας γενεὰ ἀρμόζει νὰ πῆ ὁ Κύριος ὅτι εἴμαστε «γενεὰ ἄπιστος καὶ διεσθραμμένη».

• **Εἴμαστε γενεὰ ἄπιστη.** Ἀμφιβάλλεις; Τί ἀκούγεται ἔξω; Τὸ εὐαγγέλιο λέει ὅτι ἐσεληνιαζέτο ἓνας, ὁ νέος αὐτός, κ' ἔβγαζε ἀφρούς. Μὰ ἐγὼ τώρα δὲ βλέπω ἓναν· βλέπω πολλούς, χιλιάδες, ποὺ κάθε μέρα πέφτουν καὶ βγάζουν ἀφρούς ἄλλου εἶδους. Οἱ ἀφροὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔβγαζε τὸ παιδὶ ἦταν ἀναμάρτητοι· ἦταν τῆς ἀρρώστιας, ὄχι τῆς ψυχῆς. Σήμερα βγάζουν ἀφρούς χειρότερους· ἔγιναν σκυλιὰ λυσσασμένα.

Μὰ ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ οἱ δαιμονιζόμενοι; Τοὺς ξέρετε, εἶνε δίπλα σας· εἶνε **οἱ βλάσφημοι**. Αὐτοὶ ἔχουν λυσσάξει· ὅπου σταθοῦν κι ὅπου βρεθοῦν, ἀνοίγουν τὰ βρωμερὰ τους στόματα καὶ βρίζουν τὰ θεῖα· βλαστημοῦν Χριστό, Θεό, Παναγία, καντήλια, κολυμπήθρες, εἰκόνες, τὰ πάντα.

Κι ἅμα τοὺς παρατηρήσης σοῦ λένε: —**Ἀπὸ συνήθεια** τὸ κάνω, ἀπὸ συνήθεια... Πόσες φορές τ' ἄκουσα αὐτό· —Ἀπὸ συνήθεια!... Ἀπὸ συνήθεια; Ὅχι ἀπὸ συνήθεια, διαμαρτύρομαι· δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ συνήθεια· **ἀπὸ ἀπιστία** τὸ κάνουν. Λίγο ἂν πίστευαν στὸ Θεό, ὅτι ὑπάρχει, ὅτι αὐτὸς δημιούργησε τὸ σύμπαν, ὅτι εἶνε ὁ τροφεὺς καὶ συντηρητὴς ποὺ μᾶς παρέχει τὰ πάντα, δὲ θὰ τὸν βλαστημοῦσαν, ἀλλὰ θὰ ἔλεγαν ἓνα εὐχαριστῶ. Καὶ νερὸ καὶ ψωμὶ καὶ τὰ πάντα ἀπολαμβάνουν, καὶ τὸ Θεὸ βλαστημοῦν. Τὸ

κάνουν λοιπόν όχι από συνήθεια, όπως λένε, άλλ' από μιὰ ἀπιστία στοῦ Θεοῦ.

Μὰ οἱ ἄλλοι, πού δὲν βλαστημοῦν; Εἶνε αὐτοὶ πού ἐκκλησιάζονται, κοινωνοῦν, πού λέγονται θρησκευτικοὶ ἄνθρωποι· εἴμαστε ἐμεῖς πού φοροῦμε τὸ ράσο, εἶνε οἱ ὀγδόντα δεσποτάδες κ' οἱ ὀχτῶ χιλιάδες παπᾶδες κ' οἱ τρεῖς χιλιάδες θεολόγοι. **Ὅλοι ἐμεῖς**, πού ἀκοῦμε τὶς βλαστήμιες, **τί κάνουμε**; σηκώσαμε σταυροφορία, μιὰ ἀγία ἐπανάστασι, πού θὰ καθάριση τὸ ἔθνος ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄγος; Τίποτα. Γιατί; γιατί δὲν μπορέσαμε ὅλοι ἐμεῖς νὰ ξερριζώσουμε αὐτὴ τὴν ἀσχημία; Ἡ ἀπάντησι εἶνε στοῦ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ὅταν οἱ μαθηταὶ ρώτησαν τὸ Χριστό, Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ βγάλουμε τὸ δαιμόνιο; ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε: *«Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν»* (Ματθ. 17,20). ἂν πιστεύατε, θὰ τὸ βγάζατε. Καὶ ἐμεῖς, ἂν δὲν μπορέσαμε νὰ ξερριζώσουμε τὴ βλαστήμια, εἶνε *«διὰ τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν»*.

● Ὅστε λοιπόν, εἴτε ἀπ' τὴν πλευρὰ αὐτῶν πού βλαστημοῦν εἴτε ἀπ' τὴν πλευρὰ τῶν ἄλλων πού τοὺς ἀκοῦνε καὶ ἀδιαφοροῦν, εἴμαστε μιὰ *«γενεὰ ἄπιστος»*. Καὶ μόνο *«ἄπιστος»*; καταντήσαμε ἀκόμη καὶ *«γενεὰ διεστραμμένη»*, **διεφθαρμένη γενεὰ** (ἐ.ἄ.). Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἀποδείξουμε κι αὐτό; πρέπει νὰ φέρω φακέλους ἀπ' τὰ δικαστήρια καὶ τὴν ἀστυνομία, γιὰ ν' ἀποδείξω μενόμερα τὴ διαφθορά; Ποιὰ διαφθορά;

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ὅταν **μιὰ γυναίκα** ἔμπαινε στοῦ μέσον **νὰ χωρίση ἀντρόγυνο**, δὲν ἀνοιγε πόρτα γι' αὐτήν! Ἡ μακαρίτισσα βασίλισσα Σοφία ἔκλεισε τὶς πόρτες σὲ κάτι τέτοιες. Γιατὶ προτιμότερο νὰ γκρεμίση μιὰ ἐκκλησιὰ παρά νὰ χωρίσης ἓνα ἀντρόγυνο. Τώρα; κάτι τέτοιες εἶνε «κυρίες», εὐπρόσδεκτες παντοῦ, σὲ σαλόνια καὶ γραφεῖα, σὲ κάθε ἐκδῆλωσι.

Τὰ ἀντρόγυνα παλιὰ εἶχαν ἀγάπη. Τὸ διαζῦγιο ἦταν ἄγνωστη λέξι. Ζοῦσαν ἀγαπημένοι ὅπως οἱ ἅγιοι Ἀδριανὸς καὶ Ναταλία πού μαρτύρησαν τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιορτάζουν στὶς 26 Αὐγούστου· ἐνωμένοι παντοῦ, στὴ χαρά, στὸν πόνο, ἀκόμη καὶ στοῦ μαρτύριου. Ἔτσι ἦταν ὅλα τὰ ἀντρόγυνα. Τώρα; κάποιος ἀπέδειξε μεν στοιχεῖα, ὅτι μέσα στὴ χαβούζα αὐτῆ, στοῦ μεγάλο λάκκο τῆς ἀμαρτίας, **οἱ γυναῖκες πού πουλᾶνε τὸ κορμί τους**, δηλωμένες καὶ ἀδήλωτες, εἶνε δεκάδες χιλιάδες. Πέρασαμε τὴ Βαβυλῶνα, γίναμε Σόδομα καὶ Γόμορρα. Κ' ἔπειτα μοῦ λές ὅτι δὲν μᾶς ἀρμόζει τὸ *«Ἐγενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη»*; Ἄν τό 'πε μιὰ φορὰ ὁ Χριστὸς γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, γιὰ μᾶς, πού κατοικοῦμε σὲ τόπο ἅγιο, ὅπου κάθε κλαρὶ καὶ κάθε λόγγος καὶ κάθε βουνὸ καὶ κάθε πέτρα εἶνε ἁγιασμένα, σ' αὐτὴ τὴ χώρα ἂν ἐρχό-

ταν πάλι κ' ἔβλεπε τὴν ἀπιστία καὶ τὴ διαφθορά μας, τὶς μοιχεῖες καὶ πορνεῖες μας, θὰ 'λεγε πάλι *«Ἐγενεὰ ἄπιστος καὶ διεφθαρμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;»*.

* * *

Θὰ πῆ κάποιος: Μὰ δὲν τ' ἀκούει αὐτὰ ὁ Θεός, δὲν τὰ βλέπει; Ἀσφαλῶς! Μήπως εἶνε ἀδύναμος νὰ τὰ σταματήσει; Ὅχι δά. **Γιατί τότε τὰ ἀνέχεται**; Μᾶς τὸ φωνάζουν τὰ ἅγια βιβλία: μακροθυμεῖ! *«Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε»*. Τί θὰ πῆ **μακροθυμία**; Ὅπως λένε οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ μακροθυμία εἶνε σὰ νὰ ἔχης ἓνα ποτήρι ἢ μιὰ κανάτα, καὶ νὰ πηγαίνει ἓνας μικρὸς καὶ νὰ ρίχνη κάθε μέρα ἀπὸ μιὰ σταγόνα. Ῥίχνεις μία, ρίχνεις ἄλλη σταγόνα... ἔ, ἂν αὐτὸ ἐξακολουθῆ, θὰ ῥθῆ μιὰ ὥρα πού ἡ κανάτα θὰ γεμίση. Κι ἄμα ξεχειλίση, θὰ χυθῆ. Τώρα μικροὶ - μεγάλοι ρίχνουμε μέσα στὴ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τ' ἀμαρτήματά μας· ἔ, θὰ ῥθῆ ὥρα, ἦρθε, πού τὸ κακὸ θὰ ξεχειλίση· κι ἄμα ξεχειλίση, τότε οὐαὶ τῷ κόσμῳ· ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ τελειώση ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀρχίσῃ ἡ **δικαιοσύνη** του.

Τὰ σημάδια ἔρχονται. Στὴν Ἰταλία, μιὰ πόλις μὲ ἓνα ἑκατομμύριο κόσμο, τὴν ὥρα πού Ἀμερικᾶνες καὶ Γαλλίδες ξαπλωμένες στὴν ἀμμουδιὰ γλεντοῦσαν καὶ χαχάνιζαν καὶ ὠργιάζαν, τὴν ὥρα πού τὰ κέντρα ἦταν γεμάτα καὶ μικροὶ - μεγάλοι ἔπαιζαν, ξαφνικὰ πετάχτηκαν ἔξω, ἄφησαν τὰ μπανιερά τους, ἄδειασαν ὅλα, ἡ πόλις ἐρήμωσε καὶ μόνο σκυλιὰ γαυγίζανε ἐκεῖ. Τί συνέβη; **Σεισμὸς** γιὰ λίγα δευτερόλεπτα! Τότε πιά θυμήθηκαν τὴ Μαντόνα, πού τὴ βλαστημᾶνε κι αὐτοί, καὶ πέσανε καὶ κάνανε προσευχές.

Ἀδέρφια μου, εἶμαι ἀμαρτωλός, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σᾶς κηρύττω, μόνο νὰ πάω σὲ μιὰ σπηλιὰ μ' ἓνα κομποσχοῖνι νὰ κλάψω τ' ἀμαρτήματα μου καὶ τ' ἀμαρτήματά σας. Εἶμαι κ' ἐγὼ σὸν ἑσᾶς· ἀλλὰ πιστεύω στοῦ Εὐαγγέλιο, στὴν Ἀποκάλυψι, στὴ θρησκεία μου. Καὶ μὲ τὴ γλῶσσα τῆς θρησκείας σᾶς λέω, ὅτι **τὰ σημάδια πλησιάζουν**. Δὲν εἶμαι προφήτης· ἀλλὰ **φοβᾶμαι μήπως**, γιὰ τὶς μοιχεῖες, τὶς πορνεῖες, τὶς βλαστήμιες, τὶς ἀδικίες, τὶς ἐκμεταλλεύσεις, πού γίναμε θηρία καὶ τῶν δαιμόνων χειρότεροι, καμμὶὰ νύχτα **μᾶς τραντάξῃ ὁ Θεός**. Καὶ τότε ποῦ τὰ παλάτια καὶ ποῦ τὰ δικαστήρια καὶ ποῦ οἱ στρατῶνες καὶ ποῦ οἱ πλάζ καὶ ποῦ ὁ τουρισμὸς καὶ ποῦ οἱ διασκεδάσεις; Γῆς Μαδιάμ! Ἐὖ Θεέ μου! Διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ Θεὸς ἄς δώση **μετάνοια** καὶ **ἔλεος** σὲ ὅλους μας, γιὰ νὰ δοξάζουμε τὸ ὄνομά του εἰς αἰῶνας αἰῶνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**